

- Valituksenalainen tuomio on kumottava.
- Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty vaatimus ja näin riidanalaisen päätöksen 3 artiklaan toissijaisesti kohdistettu kumoamisvaatimus on hyväksyttävä.
- Asia on toissijaisesti palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja se on näin velvoitettava ottamaan vastaan todisteet, joiden vastaanottaminen oli eväty.
- Komissio on velvoitettava korvaamaan asian käsittelystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneet ja valituksen käsittelystä aiheutuvat oikeudenkäyntikulut ja välin-tulijana ollut Comunidad Autónoma de la Rioja korvaamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneet kulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on syyllistynyt oikeudelliseen virheeseen katsoessaan kyseessä olevassa konkreettisesti tapauksessa, etteivät siinä vallitse sellaiset poikkeukselliset olosuhteet, jotka oikeuttavat perusteltuun luottamukseen riidanalaisen verotoimenpiteen sääntöjenmukaisuuteen ja jotka estävät tukien määräämisen takaisin perittäviksi asetuksen (EY) N:o 659/1999⁽¹⁾ 14 artiklan 1 kohdan mukaisesti luottamuksensuojan periaatteen nojalla. Istunnossa käydyn keskustelun sisällölle on annettu väärä merkitys ja kontradiktorisen menettelyn periaatetta on loukattu. Perusteluja koskevaa oikeuskäytäntöä ei ole noudatettu.

Riidanalaisen verotoimenpiteen ja päätöksen 93/337⁽²⁾ kohteena olevan toimenpiteen välistä muodollista eroa eikä sitä, että komissio olisi voinut perustella valikoivuuden perusteita muilla tekijöillä kuin sillä, joka on nimenomaisesti mainittu päätöksessä 93/337, eikä päätöksessä 93/337 tehtyä soveltumattomuutta koskevaa toteamusta ole pidettävä oikeudellisesti riittävinä syinä sille, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ottanut huomioon sellaisen poikkeuksellisen olosuhteen olemassaoloa, joka yksin tai yhdessä muiden tapauksessa kyseeseen tulevien olosuhteiden kanssa estää komissiota määräämästä riidanalaisessa päätöksessä tarkoitettua tukia takaisin perittäviksi.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsomalla, etteivät yhdistetyissä asioissa T-30/01–T-32/01 ja T-86/02–T-88/02 riitautetut toimenpiteet olleet verotusteknisesti ja etuuskien ulottuvuuden vuoksi samat kuin riidanalainen verotoimenpide, antanut väärän merkityksen riidan osapuolten asiassa käymälle keskustelulle, sivuuttanut kontradiktorisen menettelyn periaatteen ja rikkonut ilmeisellä tavalla perusteluja koskevaa oikeuskäytäntöä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että komission asenne vuoden 1993 verovapautuksiin ja lain nro 22/1993 mukaiseen verohyvitykseen ei ole sellainen poikkeuksellinen tekijä, joka olisi voinut oikeuttaa minkäänlaisen perusteltuun luottamukseen riidanalaiseen verotoimenpiteen sääntöjenmukaisuuteen ja jolla olisi voitu estää tukien takaisinperiminen asetuksen N:o 659/1999 14 artiklan 1 kohdan nojalla luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisen vuoksi.

2. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen jättäessään noudattamatta todisteiden vastaanottamista koskevia prosessuaalisia sääntöjä ja päättäessään olla vastaanottamatta tiettyjen komission asiakirjojen avulla esitettävää todistelua, jota valittaja oli vaatinut ja jota on ensimmäisen oikeusasteen käyttämien niiden toteamusten, joilla valittajan vaatimus hylättiin, perusteella pidettävä olennaisen tärkeänä valittajan etujen puolustuksen kannalta. Oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja prosessuaalisen yhdenvertaisuuden sekä puolustautumisoikeuksien periaatteita on loukattu.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut valittajan perusoikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, koska se ei ole ottanut vastaan valittajan kannalta olennaisen tärkeää todistetta loukaten näin valittajan puolustautumisoikeutta siksi, että valittajan vaatimus hylättiin perusteella, jonka mukaan se ei ollut osoittanut seikkoja, jotka se oli nimenomaisesti tällä vastaanottamatta jätetyllä todisteella pyrkinyt osoittamaan, eli kieltäytymällä katsomasta näytöksi komission lopullista nimenomaista kantaa vuoden 1993 verosäännöksistä (joihin sisältyi verohyvitys), joita on pidettävä asiallisesti samoina kuin nyt riidanalainen verotoimenpide, vuonna 1994 tehtyyn kanteluun, ainakin siltä osin kuin komission kantaa olisi asiassa voitu pitää poikkeuksellisenä olosuhteena, joka oli herättänyt perustellun luottamuksen riidanalaisen verotoimenpiteiden sääntöjenmukaisuuteen, mikä oli johtanut riidanalaisen verotoimenpiteen toteuttamiseen.

⁽¹⁾ Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annettu neuvoston asetus, EYVL L 83, s. 1.

⁽²⁾ Baskimaassa investointeihin suunnatusta verotukijärjestelmästä 10.5.1993 tehty komission päätös, EYVL L 134, s. 25

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Cour de cassation (Ranska) on esittänyt 25.11.2009 — Charles Defossez v. Christian Wiart, Sotimon SARL:n selvitysmies, Office national de l'emploi ja CGEA de Lille

(Asia C-477/09)

(2010/C 37/19)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Cour de cassation

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Charles Defossez

Vastapuoli: Sotimon SARL:n selvitysmies Christian Wiart, Fonds de fermeture d'entreprises de l'Office national de l'emploi, Centre de gestion et d'étude de l'AGS (CGEA) de Lille

Ennakkoratkaisukysymys

Onko työntekijöiden suojaa työnantajan maksukyvyttömyys-tilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20.10.1980 annetun direktiivin 80/987/ETY⁽¹⁾, sellaisena kuin se on 23.9.2002 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/74/EY⁽²⁾ muutettuna, 8 a artiklaa —, jonka 1 kohdassa säädetään, että jos yritys, joka harjoittaa toimintaa vähintään kahden jäsenvaltion alueella, on maksukyvytön, työntekijöiden maksamatta olevien saatavien maksamisen osalta on toimivaltainen sen jäsenvaltion palkkaturvajärjestelmä, jonka alueella työntekijät tavallisesti työskentelevät tai työskentelevät, ja jonka 2 kohdassa säädetään, että työntekijöiden oikeuksien laajuus määräytyy sen lainsäädännön mukaan, jonka piiriin toimivaltainen palkkaturvajärjestelmä kuuluu, tulkittava siten, että siinä osoitetaan toimivaltainen laitos sivuuttamalla kaikki muut laitokset, vai onko sitä direktiivin tavoite, eli liikumisvapautaan käyttävien työntekijöiden oikeuksien vahvistaminen, ja direktiivin 9 artikla huomioon ottaen, jonka mukaan direktiivillä ei rajoiteta jäsenvaltioiden oikeutta soveltaa tai antaa lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka ovat työntekijöille edullisempia, tulkittava siten, ettei sillä viedä työntekijältä oikeutta vedota tämän laitoksen palkkaturvan sijasta edullisempaan palkkaturvaan laitoksesta, jossa hänen työnantajansa on vakuuttanut itsensä ja jolle työnantaja maksaa vakuutusmaksuja kansallisen oikeuden mukaisesti?

⁽¹⁾ EYVL L 283, s. 23

⁽²⁾ EYVL L 270, s. 10

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Audiencia provincial de Tarragona (Espanja) on esittänyt 30.11.2009 — Rikosoikeudenkäynti Magatte Gueyean vastaan

(Asia C-483/09)

(2010/C 37/20)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Audiencia provincial de Tarragona

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Magatte Gueye

Muut osapuolet: Ministerio Fiscal ja Eva Caldes

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko puitepäätöksen⁽¹⁾ johdanto-osan kahdeksannessa perustelukappaleessa tarkoitettua uhrin oikeutta tulla ymmärrettyksi tulkittava siten, että kyseessä on rikollisen menettelyn

syytetoimista ja siitä johtuvien seuraamusten määräämisestä vastaaville valtion viranomaisille asetettu positiivinen velvollisuus sallia se, että uhri tuo ilmi näkemyksensä, ajatuksensa ja mielipiteensä niistä välittömistä vaikutuksista, joita hänen elämälleen voi aiheutua rikoksen tekijälle, jonka kanssa uhri jatkaa perhesuhdetta tai johon uhrilla on vahvat tunnesiteet, määrätystä seuraamuksista?

2. Onko puitepäätöksen 2001/220/YOS 2 artiklaa tulkittava siten, että valtioille asetettu velvollisuus tunnustaa uhrin oikeudet ja lailliset intressit velvoittaa ottamaan huomioon uhrin mielipiteen silloin, kun oikeudenkäynnissä määrättävät seuraamukset voivat vaarantaa olennaisesti ja välittömästi hänen oikeutensa kehittää vapaasti itseään ja viettää yksityis- ja perhe-elämää?
3. Onko puitepäätöksen 2001/220/YOS 2 artiklaa tulkittava siten, että valtion viranomaiset eivät voi jättää ottamatta huomioon uhrin vapaata tahdonilmaisua, jolla vastustetaan lähestymiskiellon määräämistä tai pysyttämistä, silloin kun tekijä on uhrin perheenjäsen eikä asiassa ole havaittu objektiivista vaaraa rikoksen uusimisesta, kun uhrin henkilökohtaiset, sosiaaliset, kulttuuriset kyvyt ja tunne-elämä ovat tasolla, joka sulkee pois mahdollisuuden alisteisesta suhteesta teon tekijään, vai onko tällaiseen toimenpiteeseen päinvastoin turvaututtava kaikissa tilanteissa kyseessä olevien rikosten erityispiirteiden vuoksi?
4. Onko puitepäätöksen 2001/220/YOS 8 artiklaa, jossa määrätään, että jäsenvaltioiden on varmistettava riittävä suojelun taso uhrille, tulkittava siten, että se sallii sen, että lähestymiskiello tai yhteydenottokiello on aina määrättävä liitännäisenä seuraamuksena kaikissa tapauksissa, joissa uhri on perheessä tehtyjen rikosten uhri, näiden rikosten erityispiirteiden vuoksi, vai edellyttääkö 8 artikla päinvastoin sitä, että suoritetaan tapauskohtainen punninta, jolla voidaan kussakin tapauksessa selvittää, mitä on keskenään kilpailevien intressien kannalta arvioiden pidettävä riittävän tasoisena suojana?
5. Onko puitepäätöksen 2001/220/YOS 10 artiklaa tulkittava siten, että siinä sallitaan se, että perheessä tehtyjä rikoksia koskevissa rikosoikeudenkäynneissä kielletään yleisesti sovittelemisen näiden rikosten erityispiirteiden vuoksi, vai onko sovittelemisen perusteella päinvastoin sallittava myös tämän tyyppisissä oikeudenkäynneissä punnitsemalla kussakin tapauksessa erikseen kilpailevia intressejä?

⁽¹⁾ Uhrin asemasta rikosoikeudenkäyntimenettelyissä 15.3.2001 tehty neuvoston puitepäätös (EYVL L 82, s. 1).